

MIRNO MORJE 2016

17. – 24. 9. 2016

OŠ BREŽICE

ZAHVALJUJEMO SE VSEM, KI NAM POMAGATE, DA URESNIČUJEMO NAŠE ŽELJE. HVALA!

ELES – Elektro Slovenija

HESS Hidroelektrarne na spodnji Savi

INTEGRAL BREBUS Brežice

KINO Brežice

KRKA d.d. Novo mesto

Mesnina ŽERAK Podlehnik

OBČINA Brežice

Pele d.o.o.

Reklame VIKOM

Sadjarstvo TOŠ Vitomarci

SVIZ Sindikat OŠB

<http://www.mirnomorje.org>

Besedilo, ki je pred vami, ni lektorirano. Nastajalo je sproti, zato so možne tudi napake. Bistvo je vsebina, ki je namenjena predvsem našim letošnjim jadralcem, da bodo čez čas lažje priklicali vse prijetne spomine. Nekateri povedi, besedne zveze ali cele odstavke je težko razumeti, če nisi bil zraven. Mi vemo, kaj pomenijo. Bilo nam je lepo.

»MIRNO MORE!«

To je mornarski pozdrav. Po tem pozdravu je dobil ime velik mednarodni projekt, v katerega smo se leta 2014 vključili tudi na OŠ Brežice.

MIRNO MORJE - flota miru - se že od leta 1994 zavzema za toleranco, integracijo, mir, prijateljstvo in je največji jadralski projekt za otroke s posebnimi potrebami in socialno ogrožene. Flota miru je pomemben prispevek k svetovnemu miru, toleranci in prijateljstvu preko meja.

Od leta 1994 se ta dogodek odvija v septembru na južnem Jadranu. Sodeluje že več kot 100 jadrnic. Med samim jadranjem je čas za pedagoško delo z mladimi jadranci, ostane pa tudi veliko časa in priložnosti za druženje in spoznavanje novih prijateljev, še posebej takrat, ko se v eni marini zbere vseh 100 jadrnic.

Pred enaindvajsetimi leti so začeli jadrati z otroki vojne – begunci, vojnimi sirotami. Sedaj smo vključene tudi skupine otrok s posebnimi potrebami, šole, zavodi, domovi.

Življenje na jadrnici omogoča intenzivno socialno učenje ter nudi možnost za pridobivanje novih in drugačnih, a za življenje pomembnih izkušenj in znanj.

17. 9. – 24. 9. 2016

MIRNO MORJE 2016

MIRNO MORJE

Smo zapluli in še zarjuli:

"Na svidenje!" še zadnjič na pomol.

Veter v jadro, popelje ladjo
na pustolovščino.

Veter je, vetra ni,

morje valovi,

veter je, vetra ni,

jadramo vsi,

veter je, vetra ni,

le želimo si:

MIRNO MORJE ...

Naš kapitan, povesod je znan,
to je nasmešek, nikoli ni zaman.

In mi plavalci, strastni jadranci,
veselo pojemo:

Veter je, vetra ni

morje valovi,

veter je, vetra ni,

jadramo vsi,

veter je, vetra ni,

le želimo si:

MIRNO MORJE ...

Naš patronček, vztrajni sonček,
prijateljsko nas greje ves ta čas.

Ladja se ziba, galeb in riba

pa z nami pojeta:

Veter je, vetra ni,

morje valovi,

veter je, vetra ni,

jadramo vsi,

veter je, vetra ni,

le želimo si:

MIRNO MORJE ...

»MIRNO MORJE!«

MIRNO MORJE 2016

1. DAN

Sobota, 17. 9. 2016

Priprave so bile kratke in naporne. Ampak vse je teklo lepo po planu. Se je pa zadnje dni pred odhodom le čutilo malo nervoze, ampak pozitivne. Vsi udeleženci OŠB smo dobili obvestilo, da se s prtljago ob osmih zberemo pred OŠ Brežice, kjer nas bo čakal Integralov mini bus. Mi pa smo bili že tako neučakani, da smo bili

skoraj vsi že pol ure prej tam. Najbolj zgodnja je bila Martire. Ona je tudi sicer najhitrejša, v lanskem šolskem letu je bila tudi najboljša športnica v šoli. Nalaganje prtljage je trajalo kar 45 minut, pa še smo verjetno kaj pozabili. Hedi je skoraj pozabila vso pijačo – vodo - v kabinetu.

V bus smo zložili 3 veze litrskih plastenk. Ulin ati je pomagal zlagati stvari v bus in prav pazljivo vprašal: »Hedi, a rabite kaj pollitrskih plastenk?« V tistem trenutku se je Hedi spomnila, da je v kabinetu še polno skladišče vode za cel teden. Od veselja, ker jo je na to spomnil, bi ga najraje objela. Če Ulin ati ne bi omenil pollitrskih plastenk, bi tam, v kabinetu, tudi ostale. HVALA Ulinemu atiju! Ko smo imeli vse v busu, smo naredili še kratek sprehod po modni pisti, v novih, čisto novih MM vetrovkah. Zdaj smo res lepa, »modra« MM ekipa OŠB. Ob 9.00 smo krenili na pot. Na meji smo čakali skoraj eno uro v vrsti za avtobuse. Šofer je šel dol z busa, da bi preveril, kako bi čim hitreje prišli skozi. Pred nami so bili štirje busi, ki so se medtem, ko ni bilo našega šoferja, premaknili naprej. Da nas kdo ne prehit, je kar Mirna prevzela krmilo in premaknila bus naprej. Pot naprej vse do Kaštele je bila v redu, brez posebnosti. Malo smo peli, v mislih plesali, tudi malo spali. Ob pol štirih smo prispeli v marino. Šofer Aljaž, bivši učenec OŠ Brežice, nas je tokrat peljal po krajši poti. Nismo šli čisto do Splita, kot po navadi, ampak smo šli že prej dol z

avtoceste za Trogir in potem iskali in kar hitro našli pravo marino (s pomočjo telefonskega navigiranja našega kapetana Valdija). Tu okoli je namreč 7 Kaštel. Naša je Kaštela Gomilica. Nov šofer, nova pot. Varno prispemo na parkirišče v marini. Nera je nekaj otrok odpeljala v senco, Martire in Dejan pa sta pomagala prevažati prtljago na vozičkih, katerih kolesa se

komaj vrtijo. Na barki smo naredili človeško verigo in si podajali prtljago in tako kar hitro vse zložili na pravo mesto. Lačni še nismo, ker so naši trebuščki še polni pečenke, kislih kumaric in kruha. Njami, to je bila dobra malica med potjo, ko smo se ustavili. Na počivališču, kjer smo se ustavili, smo se hitro spoprijateljili z drugimi »mirnomorci«, ki so tudi potovali v isto smer kot mi. Na poti nas je prehitela še

hitra Joži z Drage s svojimi varovanci. Kuhali danes nismo nič. Najprej je bilo dovolj mesa, ko pa smo hoteli pogreti mleko za večerjo, še plinski štedilnik ni delal. Naš kapitan je to hitro uredil in zdaj se kuharija lahko začne. Tudi hišni – ladijski red smo hitro absolvirali, se naučili nekaj delov barke, kdaj in kam hodimo na WC, kaj je na barki dovoljeno in kaj ne ... Puncam so WC-ji v marini tako všeč, da kar naprej hodijo z barke, ker »morajo na WC«. Skoraj vsakih 15 minut. No, so pa obljubile, da jih ponoči ne bo nič tiščalo. Torej, vsi bomo lahko lepo mirno spali vse do jutra. Kapitan nam še prej razloži imena nekaterih delov in prostorov barke:

KOKPIT – prostor, kjer sedijo jadranci

PREMEC – prednji del jadrnice

PALUBA – zgornji del jadrnice, po katerem hodimo

KRMA – zadnji del jadrnice

KABINE – tam, kjer spimo

GLAVNO JADRO – jadro na krmi

PASARELLA – brv, po kateri pridemo na barko

ŠPINAKER – lahko jadro, ki ga uporabljamo pri jadranju z vetrom

ČAKLIJA – lesena palica s kljuko

Letošnjo zgodbo MM bomo pisali: kapitan Valdi, spremljevalki Mirna in Nera, mladi jadranci Dejan, David, Martire, Simona, Donita, Ula in Judita. Pa še Hedi, ki ima več vlog – od učiteljice, kuharice, mame ... do koskiperke. Letos namreč z nami ni koskiperke Mateje, ampak jo bomo zagotovo srečali, ker je na drugi barki. Naša matična marina je v Kašteli Gomilica – Yacht 4you. Vsi

skupaj smo na barki Ojstrica, s štartno številko 87 in želimo si MIRNO MORJE. Naša Simona pa je že prvi dan dobila obisk. Prišla je teta, ki živi tu v bližini. Tudi ostale punce so to izkoristile in teta jih je odpeljala v bližnji lokal na pijačo in sladoled.

MIRNO MORJE 2016

2. DAN

Nedelja, 18. 9. 2016

Včerajšnja vremenska napoved ni bila nič kaj preveč obetavna. Ob 6.00 je začelo močno deževati. Prva sta se kot po navadi zbudila fanta. To sta Dejan in David. Punce še malo potegnejo, ostali pa pripravimo zajtrk. Miza v kokpitu je pripravljena, modro karirast prt pognjen. Hedi pripravi cvrtje – jajčka z Žerakovo mesnino. Mirna in Nera pa jesta čokolešnik. Kuharica že zjutraj, preden se odvežemo, pripravi za kosilo šnicle. Nekaj »pujsjih« in nekaj telečjih. Šnicle bomo pojedli v Rogoznici. Otroci se z Mirno in Nero igrajo igri Skriti prijatelj in Morilec – igro s kartami. Zaradi slabega vremena odplujemo šele ob 12.00, točno opoldne, ko je zazvonilo v cerkvenem

zvoniku. Še prej sledi učna ura »muringov«, vrvi, vlečenje, privez. Pridne slušateljice Nera, Mirna in Hedi si skušajo čim več zapomniti, kar jih uči skiper Valdi. Zdaj, ko ni Mateje, bodo one njegove pomočnice. Potem sledi 5 ur vožnje s pomočjo motorja. Martire toži, da ji je dolgčas. Ona bi »akcijo«. Vmes, preden pridemo do пристanišča, se še ustavimo v zalivčku in se privežemo na bojo. Hedi prevleče vrv skozi bojino uho, skiper naredi manever in zapluje vzvratno, da dobimo bojo k premcu. Kmalu se na nas »zalepijo« še Bavarci, kjer je Feli – Srečka, jadralska prijateljica našega skiperja. Še prej vljudno vprašajo, če se lahko privežejo

na nas. Naš dobri skiper seveda ne more odkloniti. Sledi kopanje iz dveh motivacijskih razlogov. Otroci komaj čakajo, da preizkusijo morsko vodo, odrasli pa gredo v vodo, ker so mehurčki prepolni tekočine. Na barki tega raje ne počnemo (stranski produkt je neprijeten vonj), kopno pa je še daleč. Mirna se pazljivo spušča v vodo po lojtrici, da se privadi na temperaturo – morje ima 24 stopinj.

Otroci še razmišljajo in opazujejo Mirnino temperaturno reakcijo. Živahni bavarski skiper pa namerno skoči bombico v bližino Mirne in poškropi pol naše Ojstrice. Tudi Hedi ne more več čakati na barki, ker je mehur prepoln. Bavarski skiper spet nadležno šprica vse naokoli. Hedi mu pove in opozori, da bo segrela vodo na 37 stopinj in se tako reši nadležnega škropilca. Danes se kopata še Nera in Simona. Donita se ojunači in gre v vodo z rešilnim jopičem, Martire pride samo do kopalk, ki pa danes ostanejo še suhe. Kmalu se odpravimo v marino Frapa v Rogoznici. Najprej pogrejemmo zjutraj narejene šnicle na naraven način. Zjutraj smo tudi že na pol skuhali krompir za pire.

Popoldne pa z žalostjo ugotovimo, da nimamo pripomočka za ročno delanje pireja. Sosednja

barka na privezu je bavarska, zato se v lov za kuhinjskimi pripomočki spusti Hedi, ki obvlada tudi nemško. Prijazni sosedje ji posodijo »piremaher«, da dokonča pire. Vsi se do sitega najemo, nekaj nam ostane in damo še sosedom in s tem odplačamo posojilo kuhinjskega pripomočka. V Rogoznici imajo Avstrijci animacijski program. Animatorji najprej čez pajkovo mrežo spravijo Donito, Judita pa se ne

da. Hedi pospremi dekleta do WC-ja, medtem pa na pomolu sreča dva Malenčana. Kakšno naključje. Tega niti ne bi obešali na veliki zvon, če to ne bi bil Matej, sin lanskoletne razredničarke naših mladih jadrancev, ki so letos tu na MM. Po kratkem klepetu Hedi ugotovi, da je pozabila fotič na barki, zato brž oddrvi ponj. Valdi opravlja ogled in predstavitev notranjih prostorov naše razkošne barke jadralski prijateljici Feliciji, po naše Srečki. Ta je

navdušena nad videnim, kajti pri njih so bolj skromni. Očara jo velikost in vsebina barke. Celo naš skiper se ji zdi boljši od njihovega. Ah, seveda, če je pa naš!!! Ampak ga ne damo. Vsaj za enkrat še ne. Večinski del posadke gre še na sladoled, fanta raje pijeta vodo, ker sta žejna. Pa jima ustrezemo, ker sta prijazna in pridna. Ob pol osmih zvečer Avstrijci že odbobnajo še nekaj komadov, potem pa sledi še čisto pravi disko. Judita pleše, da se kar kadi za njo. Tudi

ostali vsi plešejo... ja, tudi naši dečki. Učiteljica želi odpeljati Judito na tuširanje in potem spanje, pa se dež tako ulije, da bi se lahko kar zunaj tuširali, če bi bilo bolj toplo. Judita tako malo podaljša svoj disko ples. Ob 24.03, ko že skoraj vsi na barki spimo, Hedi v bližini barke zasliši kratek ropot in potem še »štrbunk«. Hitro pošlje skiperja na ogled situacije. Ta ugotovi: »Človek v morju!«. Hedi vidi, kako sosednji

skiper iz vode na »pasarello« vleče neko drobno, mokro bitjece. Naši že vsi spijo na varnem. Mogoče bomo jutri izvedeli kaj se je dogajalo ponoči. Pomembno je, da se je vse dobro končalo. Zaradi takih nepredvidenih dogodkov je zelo pomembno, da prav vsak udeleženec Mirnega morja zna plavati.

MIRNO MORJE 2016

3. DAN

Ponedeljek, 19. 9. 2016

Natanko ob 06.57 že igra harmonikarska budnica. Hedi se odpravi v kopalnico in mimogrede pri povratku prinese še 4 štruce svežega kruha, ki ga za vso floto delijo Bavarci. Na barko pridejo tudi veseli SLO animatorji in napovejo zgodnji skiperski sestanek, zaradi katerega se mora zbuditi tudi naš skiper Valdi. Letos je še ena novost, da mora s skiperjem na sestanek tudi ena oz. eden od spremljevalcev otrok. To pa predvsem zato, da skiperjem slučajno ne bi ušla kakšna pomembna informacija. No, naš skiper je imel zagotovo najlepšo spremljevalko. Spremljala ga je namreč naša sončica Nera. Hedi med tem časom že končuje ričet, ki ga je na pol skuhalo že včeraj. Lanskoletne izkušnje so

pokazale, da moramo ta dan začeti zelo zgodaj in čim več pripraviti zjutraj, ker je program zapolnjen do zadnje minutke.

Zato pred zajtrkom naredi še maso za palačinke iz kakšnih dvajsetih jajc.

Danes imamo namreč v Maslenici na Šolti slovenski MM večer in palačinka party. Zjutraj imamo suhi zajtrk, ker je kuhinja zasedena s pripravo na popoldansko in večerno prehranjevanje. Tudi kruh, salame, siri, namazi teknejo. Ob 10.00 odrinemo od obale, na barki se nam pridruži tudi Jasna Tepina, ki preživi dan z Brežičani. Ups, Brežičani in enim Štajercem. Jasna se kar dobro počuti med nami, Štajerc pa tudi. Imamo učno uro vozlov:

kako privezati bokobrane, bojo, pa tudi pašnjak znamo narediti.... In danes prvič tudi prav zares jadramo z vetrom. Krmilo prevzame kar Hedi. Kuhalnico je pustila v kuhinji. Otroci zaradi manjših valov malo težje prenašajo plovbo, zato jih je kar nekaj v ležečem položaju. Tak položaj malo omili slabost. Kar vetrovno je, zato nam naše nove OŠB MM vetrovke pridejo zelo prav. Nismo samo lepi, tudi toplo nam je. Plujemo proti otoku Šolta, v Maslenico. To je manjša marina, zato je prostor samo za tiste, ki so si privez rezervirali. Takoj, ko se privežemo, pojemo ričet. Nekateri z mesom, drugi brez. Hedi pomije posodo in pripravi kostume za predstavitev. Cela posadka naše barke se prelevi v gusarje. Še prej pa kratko kopanje na mini plaži. Nekateri samo na

plitvem, Donita in Judita korajžno plavata do boj in nazaj. Vsi pa so navdušeni in pri tem svojem navdušenju spuščajo tudi glasove višjih frekvenc. Kmalu nas malo ošteje uglajen gospod, za katerega ugotovimo (kasneje), da je bil nekoč ravnatelj na eni od slovenskih šol. Na letošnji predstavitvi sodelujejo tudi Bavarci, ki so v isti marini kot vse slovenske barke. Za konec programa pa spet Brežiški gusarji s svojimi dragulji in C vitaminom. Razdelimo 100 kamenčkov dobre energije in zabojček C vitamina – jabolka iz Toševega sadovnjaka iz Vitomarcev. Sledi še hitra preobrazba: gusar, Pozejdon in krst mladih jadrancev. Naši jadranci z Ojstrice si najdejo nemške prijatelje, ki pa so bolj sramežljive sorte, zato preko posrednikov do nas pošljejo sladke prigrizke. Hedi že začne s

peko palačink kar na kokpitu. Letošnji namazi: nutella, linolada, marmelada, sladki greh, kislá smetana ... Promet na barki Ojstrica 87 je kar precej gost. K nam pridejo na palačinke sramežljivi Nemci in njihovi mentorji. Kmalu ugotovimo, kdo se je prejšnji dan tri minute po polnoči namakal v morju. Deklica iz sosednje barke številka 70 je hodila v spanju. Ali po domače, nosila jo je luna in pri tem svojem nočnem izhodu je zgrešila pasarello in čofnila v morje. Pasarella je namreč ozka brv, po kateri z barke prideš na kopno. Ozka še posebej, če spiš in hkrati hodiš. Valdi skrbi tudi za kulinariko na sosednji barki in jim odnese nekaj našega olivnega olja, otroci pa gredo še v disko na prostem v neposredni bližini bark. Na jadrnici pa nas obišče naša lanskoletna koskiperka Mateja. Dekletom se še ne ljubi iti v kopalnico, ker je menda huda gneča. Tudi to je ena izkušnja. Zdaj počasi zaključujem s pisanjem, na barki vsi že spijo. Kabini v premcu sta čisto tiho, niti dihanja se ne sliši. V krmu, kjer spi bolj moški del, pa kar močno »žagajo«.

Spočiti se je treba, jutri nas čaka nov dan, nove dogodivščine. No, saj je že skoraj jutri, ura je že 01.30. Upam, da je v kopalnici še kaj tople vode. Gneče pa zagotovo ni več. Pa lahko noč vsem.

MIRNO MORJE 2016**4. DAN****Torek, 20. 9. 2016**

Dobro jutro v Maslenici na Šolti. Harmonika ob 7.00 igra budnico. Kmalu se naredi gneča v

toaletah. Za zajtrk imamo kar včerajšnje palačinke, ker vseh nismo včeraj prodali. Punce že telovadijo – plešejo na pomolu. Plešejo gusarje. Pa naša OŠB himna spet odmeva na Šolti. Fanta Dejan in David na dnu morja pri barki opazita kopalke, ki naj bi po njunem

detektivskem opažanju pripadale naši Simoni. Simona pa trdi, da so od Donite, ki kopalke pogreša že od včeraj. Sosedov skiper bi jih s čakljo potegnil ven, pa je prekratka, voda pa pregloboka. Na srečo mimo priteče z jutranjega teka Matej, prijazni skiper iz Kamnika, ki vozi Vipavce – CIRIUS Vipava. Matej je bil tako prijazen, da si je hitro nadel masko in skočil na dno po kopalke. Izkaže se, da so Simonine. Zvečer jih je dala sušiti na ograjo naše barke, pa jih je seveda vetrič odpihnil.

Pa so se ponoči zabavale še ribe, samo nobeni niso bile kopalke prav. Pojemo zajtrk. Že prej omenjene palačinke, dodamo še kompot, narežemo pa še nekaj salamic in sira. Mirna ima danes svoj dan. Najprej razbije skodelico, ki se raztrešči na tisoč koščkov, pa eno krpo malo zažge... Z Nero si potem privoščita jutranjo

kavico na obali. Dekleta pospravljajo barko. Naj bi se znebile smeti, ki ležijo po tleh. No, naša dekleta imajo toliko skrbi, da po kotičkih, pa pod stopnicami sploh ne vidijo smeti. Bodo še kar malo vadila, da bo drugič boljše. Ob 9.00 imamo skupno fotografiranje vseh slovenskih posadk. Letos smo čisto zeleno obarvani. Najprej svetlo zelene majice MM Slovenija in nato še temno zelene Zokijeve. Pa še oranžne in črne kapice imamo letos. Ob 10.00 krenemo na pot.

Plujemo proti Kašteli Gomilica, kjer je tudi naša matična marina. Ustavimo se spet pri Krknjaših (otok Drvenik Veliki), v zalivu, kjer je čudovito modro morje. Prav lepo, da si kar oči spočiješ. Se mi zdi, da je naša barka s kapitanom Valdijem za krmilom prva v zalivu. Punce so že malo nestrpne in bi kar takoj skočile v morje. Punce počasi. Najprej je treba uspešno izvesti manever sidranja. Kapitan da Hedi »šnel kurs« iz sidranja,

pove, kje naj pritisne in koliko metrov verige s sidrom naj spusti v morje. Podvig nam popolnoma uspe, kmalu se nam pridružijo še druge barke. Dekleta so že v kopalkah in pri sebi imajo brisače, ker mokre ne smejo hoditi v barko v podpalubje. Pogumna Judita pa je tako neučakana, da skoči v vodo kar s suho brisačo okoli vratu in plava – Judita in brisača. Nismo pa ugotovili vzroka tega dejanja. Ali zato, da je ne bi zeblo ali pa je enostavno pozabila, da ima za vratom še čisto suho brisačo. Judi, Judi, včasih ga pa res pihneš. Ampak to ni nič tako tragičnega. Zaradi takih spodrslijajev še ne bo konec sveta. Vseeno se zabavamo.

Kmalu gre v akcijo še skiper Miro s Trobentice in vse skiperje nagovori, da v morje spustijo gumenjake. Na njegovem je motor in nanj se priveže še 6 ostalih čolnov. Punce z Ojstrice se vozimo, fanta ostaneta na krovu. Judita in Hedi sta sami v svojem čolnu in se vozita kot dve kraljici. Medtem v morje skoči še naš skiper, seveda tako, da zalije naše 4 punce, ki sedijo suhe v sosednjem čolnu. No, zdaj so vse mokre. Danes smo bili v morju prav vsi z naše barke. Za malico imamo salamo in sir, pa »šijek«, ki sta ga naredila Dejan in njegov ati. Izvrstno. Še

nismo dobro pojedli, že moramo naprej. Naši dnevi so res napolnjeni s programom od jutra do jutra. Valdi dvigne sidro in glej ga zlomka: zadnji sklep pri sidrni verigi se nekako čudno zatakne in obrne, zato veriga ne gre več lepo nazaj v »ležišče« za sidro na vrhu premca. Mojster Valdi brž sproži reševalno akcijo, Hedi malo

pomaga. Valdi vse zrihta, da je prav. Plujemo proti Kašteli, punce kličejo Mojco s sosednje barke, Hedi spet neumorno fotografira, da bo ostalo čim več spominov. Danes smo naredili kar nekaj gasilskih fotografij v naših lepih, novih, modrih MM jaknah. Nera krmari, Valdi ji daje napotke. Med vožnjo Hedi z aparatom lovi Mirovo Trobentico. Ima novi »look«. Sončki so mu poslikali jadro. Zdaj ima na jadrju čudovit velik topel sonček, ki sije podnevi in ponoči. Lepo. Vse SLO barke, no ne čisto vse, 10 pa le, plujemo proti Kašteli. Valdi po radijski postaji daje navodila: manever – umetnostni vodni ples bark. Eni v levo, drugi v desno. Odlično je izpadlo. Lahovi so žejni, zato Hedi in Mateja izvedeta manever: Radler v zraku. Nera krmari vse do marine, nato prevzame Valdi. Želimo se privezati v bližino ostalih naših bark, kaštelanski marineroti pa nas želijo imeti na začetku – koncu pomola B. Edini možni razlog za to je velika barka – ostali imajo manjše. Marinero nam poda prvi muring, pa potem še drugega. Mirna in Hedi pridno asistirata. Naš kapitan pa s privezom ni zadovoljen. Odnáša nam premec. Marinero trdi, da bolje ne gre, ker so muringi postrani. Valdi vztraja, nato prideta na barko kar dva marinerota in vseeno zamenjata muringe. Barka se malo zravna. Naš kapitan je spet imel prav. Takoj pohitimo na delavnico risanja zastav. Hedi že doma v Brežicah skicira, kako naj bi izgledala letošnja OŠB MM zastava, ki bo že jutri ponosno plapolala na naši barki. Otroci gredo še na tattooje in delavnico bobnanja. Judita tako bobna, da se iz palčk kar kadi. Pomembno je, da ona v tem uživa. Ostale naše punce pa so tako

»naspidirane«, da se kar bliska okoli njih. Jih moramo kar malo držat nazaj. Najprej lovijo fante na pomolu, potem pa spet bežijo od njih. Hedi dela grenadirmarš – to je jed, ki bo danes za večerjo. Dejan in Ula lupita krompir, Mirna nareže čebulo. Dekletom se kar naprej mudi na WC. Spet imajo same izgovore. Ko jih dobimo na laži, se plošča malo obrne. Hedi je načeloma zelo tolerantna in na sploh razumevajoča. Če pa se ji kdo zlaže, milo rečeno, tudi malo ponori in potem navadno sledijo »kozje molitvice«, pa še kakšna poučna pridiga. Dekleta rečejo, da gredo v levo, v resnici pa jih najdemo na desni. Niso še spoznale, da mi odrasli na barki nismo nobeni zmaji, samo laži pa resnično ne prenašamo, še manj pa odobravamo. Zato si dekleta kar hitro zaslužijo kazen. Jutri zjutraj bodo najprej pospravila kabine in potem še cel salon. Čez cel dan

pa imajo absolutno prepoved oddaljevanja od učiteljic za več kot 20 metrov. Če ne, bo joj! Zvečer gresta Mirna in Nera z dekleti na Beach party. Fanta ostaneta s Hedi na barki. Pospravijo salon in malo čvekajo. David se je kar razgovoril, zelo prijazen je ta naš dečko. Hedi je zbrala vse plastenke, jih podpisala in zložila na pult. Imamo namreč pravilo: ko spiješ, s prazno plastenko pridi po novo. Punce morajo biti danes ob 22.00 že umite, pod odejo v svojih kabinah. In nič več 4x na uro na WC. Mirna in Nera na netu iščeta, kako se delajo zapestnice iz tanke vrvice, saj bomo imeli jutri na barki delavnico za naše froce. Hedi skuha še čokoladni puding, da bo jutri za desert po kosilu. Kmalu se nazaj na barko vrne tudi naš kapitan, ki je bil na skiperski večerji z ostalimi skiperji. Menda je bila hrana letos bolj okusna kot lani. Tako, končujem s pisanjem za danes, ura je že čez polnoč, zato grem danes tudi jaz malo prej spat.

MIRNO MORJE 2016

5. DAN

Sreda, 21. 9. 2016

Dejan se spet zbudi prvi in kmalu za njim še David. No, ob 6.45 pokukajo še punce k Hedi v kabino in vprašajo, če gredo lahko na WC. Ostali še malo podremamo. Pa ne za dolgo, saj je slišati, kot da bi sloni hodili po palubi. Dekleta ne znajo hoditi tiho po prstih, ampak hodijo bolj po petah. Hedi pogleda ven, kaj se dogaja. Tam zunaj pa nenavaden prizor. Na premcu vse tri (Simona, Donita, Martire) na kolenih in čistijo – brišejo tla barke na palubi. In to ne kar

tako. Ne da bi jim kdo rekel, so šle samoiniciativno v akcijo. Ampak Hedi jih spet kmalu malo okrega. Bolj po tiho, ker vsi drugi tu okoli še spijo. Barko namreč čistijo kar z vlažilnimi robčki. Punce, punce! Zato jim Hedi organizira vedro s sladko vodo iz pipe in dve krpi za čiščenje. Pa še eno metlo smo si sposodili na Morski Medvedjici pri šefu Wudlerju. Po brisanju z mokro krpo pa ostanejo vsa okna čisto

marogasta, zato dobijo še papirnate brisače, da spolirajo šipe. Med tem časom Dejan že prinese dve štruci kruha. Za zajtrk imamo vse, kar paše na kruh, pa čokolešnik, čaj in cedevito. Ob 9.30 se začnejo delavnice: tatooji, bobni, padalo, broške, prva pomoč ... Slovenskih iger, ki jih je pripravila Tanja, letos zaradi časovne stiske ne bo. Je preveč vsega, veliko se dogaja. Na Šolti naj bi izvedli igre, Hedi je pripravila medalje, zdaj pa bomo plan malo prilagodili. Medalj je dovolj, zato so si jih zaslužili s svojim delom tudi prijazni avstrijski MM animatorji. Šefica avstrijskih animatorjev je nad medaljami tako navdušena, da je avtorico medalj angažirala, da bi

drugo leto na MM imeli tudi SLO delavnico s spominčki MM. O podrobnostih bomo pisali naslednje leto. Mirna kuha makarone in mesno omako, ki jo obogati z Anino predelano zelenjavo. Za solato so kisle kumare, paprika in rdeča pesa. Desert pa je Hedi naredila že včeraj. Kapitan malo zamudi, kot po navadi. Pravzaprav pride z manjšim časovnim zamikom. Hedi ugotovi, da je OŠB zastava obrnjena narobe. Ladjica, ki smo jo narisali, leži, namesto da

bi plula. Po kosilu punce pomijejo posodo, da odslužijo kazen prejšnjega dne. Danes izplujemo ob 14.30, ker se gremo v zaliv kopat. Pred kopanjem pojemo desert – puding s smetano, prelivom in čokoladnimi mrvicami. Simona veselo skače v vodo. Na vse možne načine. Poskusi na noge, pa na glavo in bombico ... No, nazadnje želi skočiti še salto, pa pristane vedno na hrbtu, ker se premalo obrne. To pa je kar pekoč pristanek. Odneha šele,

ko jo hrbet že pošteno peče. Martire trenira prsno plavanje, tudi Donita je že prava žabica. Danes obe sestri plavata čisto brez jopiča. Še dopoldne smo mislili, da bomo danes čofotali na marinski plaži v Kašteli, pa se je plan hitro spremenil. Tako smo po sklepu hišnega – ladijskega sveta le odpluli v zaliv. Odločitev je bila na mestu, le nekatere punce so se zasekirale, ker ni bilo blizu Kamniških biserov. Žalost se kmalu razblini, ko za nami le pripluje jadrnica s temi kamniškimi biserčki. Po kopanju na palubi izvedemo še učno uro masaže. Hedi masira Mirno, Martire pa Nero. Sledi Simonina izjava tedna, ko opazi znamenje na Nerinem hrbtu. »Kaj pa imate to?« vpraša Simona. »Lepotno piko,« mirno odgovori Nera. Simona pa: »Ka ne bi mogla bit lepotna pika lepa???'«

Sledijo salve smeha! Kar naenkrat pa se začnejo vse tri barke, ki so bile skupaj privezane močno zibati. Tako močno, da so že skoraj jambori in križi udarjali skupaj. Skiperji se trudijo z lastno močjo zadržati jadrnice toliko narazen, da ne bi prišlo do poškodb. No, pa je prišlo, ne do poškodbe na jadrnici, ampak do poškodbe na nogi. Skupil jo je krški skiper Sandi. Mu je zvil gleženj, kar hudo, vendar ga je od hude bolečine obšla slabost. Kasneje je v bolnišnici dobil lični mavčni škorenj – t.i. gips. Nenadno zibanje bark pa je povzročila vojaška ladja, ki je po našem mnenju priplula mimo s preveliko hitrostjo. Mi se odpravimo nazaj proti Kašteli. Sledijo še kratke vaje za večerni nastop.

Vadimo kar na pomolu, zvečer namreč spet nastopamo na velikem odru. Hedi spet skače s fotoaparatom in fotografira. Cela posadka je morala dopoldne kar dosti pozirati. Imamo tudi obveznosti do naših prijaznih sponzorjev in donatorjev, ki so nam s svojimi donacijami omogočili, da smo lahko tukaj. Pred nastopom imamo še hitro večerjo: hrenovke, včerajšnji grenadirmarš, nič ne gre v smeti.... Lačen ni nihče. Pripravimo kostume in se oblečemo v gusarje. Na prizorišče se odpravimo v skupini.

Naši animatorji nam povedo, da bomo 14. na vrsti. Ampak nismo tako dolgo čakali, ker so nas kar kmalu poklicali na oder. Simona in Martire sta bili zelo neučakani, ker nista vedeli, če nas bodo tudi dečki gledali. Ker takrat, ko jih fantje gledajo, kar pozabijo na vse plesne korake. Ko smo se prebijali do odra, se Judita – njena gusarska srajca, zatakne za ograjo. Potrgajo se ji skoraj vsi gumbi, srajca pa na pol. Vseeno je nastop odlično uspel pred okoli tisočglavo množico. Po našem nastopu si pogledamo še ostale točke, potem pa hitro na barko, da se preoblečemo in nazaj v disko na prostem. Hedi, Judita, Dejan in David ostanejo na barki. Judita ne more hitro zaspati, Dejan in David pomagata Hedi pri pisanju dnevnika, Valdi sedi za kapitanovo mizo in proučuje vremensko napoved za jutri. V disko pa so odšle Nera, Mirna, Donita, Martire, Simona in Ula. No, kar hitro se vrnejo, ker je že pozno, pa stokrat morajo spet na WC.... preden končno zaspijo. Nas že malo skrbi, da si niso prehladile mehurjev. Se nam pa zdi, da imajo fantje na sosednji barki zelo podobne težave.

MIRNO MORJE 2016

6. DAN

Četrtek, 22. 9. 2016

Danes vstanemo bolj zgodaj, ker je prav poseben dan. V zraku je polno pozitivne energije. Še sreča, da nam je tudi vreme naklonjeno. Danes

imamo »Formationsfart der Flote«! Vseh 100 bark bo izplulo iz Kaštele in potem v skupini naprej plulo po Kaštelanskem zalivu. Dejan in David se spet prva zbudita in ugotovita, da je bila naša pasarella v vodi. Ponoči se je barka malce zibala, pa je verjetno zato padla v vodo.

Za njima iz kabine kmalu prileze še Hedi. Ura je pol sedmih zjutraj. S Tanjo Nikolovski s Ptuja sta bili namreč zmenjeni, da zjutraj ob 7.00 po barkah delita »medalje za hrabrost« vsem SLO udeležencem. Vsem! Ne samo otrokom, ampak tudi mentorjem in skiperjem, ker si jih res vsi zaslužimo. Tanja ima spisec in številke, Hedi deli medalje, Tanja dela kljukice. Da ne bi slučajno koga izpušile. Še prej pa Hedi naroči Dejanu, da gre po kruh za našo barko. Ta

naš Dejan je pa res fant od fare. Karkoli mu rečeš, vse naredi, pa tudi sam hitro vidi, kaj je potrebno narediti. In to zelo dobro. Ko se Hedi vrne s podeljevanja medalj, v 10 sekundah (po Davidovi oceni) nareže kruh za zajtrk. Fanta pripravita mizo v kokpitu, potem iz kopalnic pridejo še dekleta. Danes smo zgodnji. Ob 8.00 izpluje že vseh sto bark. Punce medtem že pripravijo prt, Dejan pa zameša cedevito. Za kuhanje čaja danes nimamo časa. David že

pospravi fantovsko kabino, dekleta pa so že od včeraj malo žalostna, ker se bliža konec MM 2016. Spoznale so nekaj novih prijateljev na drugih barkah. Danes pa že vsaka barka potuje v svojo matično marino, zato so se morale že zjutraj posloviti. Hedi skoči še v trgovino po nekaj vode za rezervo. Naša barka štarta iz marine kot druga po vrsti, ker smo veliki in čisto pri kraju pomola. Počasi

plujemo in se zbiramo v gručo. Danes bo verjetno spet veliko fotografiranja. »Mama bout« je prva, potem pa vsi ostali za njimi. Na katamaranu so bobnarji, pa disko.... Kar naenkrat začne naš kapitan Valdi obračati našo barko. Steče reševalna akcija. Seveda spet Dejan prvi priskoči na pomoč in reši plavajočo Davidovo kapo, ki mu jo je veter odpihnil z glave. Na barki pojemo in se pozibavamo. Pogled je zelo veličasten - sto belih bark, modrina neba in morja.

Lepo, zares lepo. Kar koža se ti naježi. Ker kapitan danes ni zajtrkoval z nami, prosi Nero, da mu naredi sendvič in kavo. Seveda to tudi dobi. Kava mora biti turška. Lepo se godi našemu skiperju, vsi in vse ga pedenamo, da se res nima kaj pritoževati. Hedi spet leta iz enega konca na drugi, slika, snema, uživa v pogledu na veličastno podobo bark in morja. Kmalu na komando avstrijskega

animatorja MM vse barke dvignejo jadra – genovo (beri denovo). Slika postane tako še bolj veličastna. Zastava, ki smo jo naredili, pa je žal na takem mestu, da je zelo težko narediti lep

posnetek. Hedi si v zvešček sproti piše vse pripombe, ki jih bomo upoštevali naslednje leto. Tudi to, da bomo naslednje leto že v štartu obesili zastavo na bolj primerno mesto. To omeni skiperju, ta pa takoj prestavi zastavo na boljše in bolj primerno mesto, da bo nastala še kaka lepa fotografija. Hvala Valdi, letos si pa res od sile. Upamo, da bo tudi naslednje leto spet tako. Lani smo ga morali malo okregati, letos je pa zadeva 200% boljša. Očitno ima popravljen program ali pa same nastavitve. Tako je ustrežljiv, potrpežljiv, zabaven, da je kaj. Naši otroci ga obožujejo. Celo star kruh je boljši, če ga on nareže ali pa se ga vsaj dotakne. Mogoče se pa boji, da ga bomo zamenjali. Kdo ve? Ne, ne Valdi, ti si naš. Si že naredil popravni izpit. Letos na skupni plovbi ni pisanih balonov, so pa papirnate MM »trubice«. Na povelje preko radijske postaje vsi veselo na ves glas trobimo. No, še prej pa skupaj odštevamo od 10 do 0. To je tudi nekako uradni zaključek letošnjega MM jadrnanja. Še nekaj pozdravnih besed preko radijske postaje iz različnih koncev v različnih jezikih. Nazadnje pa odmeva še čudovita pesem, ki nas ne pusti hladne in menda kar vsem privabi solze v oči in naježi kožo - **Time too say goodbye**. Vsi smo tiho, vsak pri sebi razmišlja o dnevih, ki so za nami, o novih prijateljih, ki smo jih spoznali, o dogodivščinah, ki smo jih doživeli, skratka o

vsem lepem, kar smo v tem preteklem tednu doživeli. Tudi otroci sami na glas povedo, da so žalostni, ker je konec. No, čisto konec še ni.... Po skupni formacijski plovbi se vsaka barka odpravi po svoje. Nekateri direkt proti matični marini, tisti, ki imamo matične marine bolj blizu, si naredimo plan po svoje. In naš prvotni plan je bil, da gremo spet na Šolto, tokrat v Stomorsko. Tri SLO posadke, ki smo štartale v soboto v

Kašteli, plujemo skupaj. To so Tarisa, Gyda in Ojstrica. Ko malo zapiha, tudi malo zajadramo.

Hedi krmari in lovi veter, kapetan poskuša biti potrpežljiv in ji sproti razlaga, kaj vse mora upoštevati, kako se odzivati in obračati krmilo. Za Hedi je danes to malo preveč, ker ima glavo prepolno še od drugih skrbi, pa še malček je utrujena, saj gre vsak dan kakšni dve uri prepozno spat. Navadno v poznih urah, ko že vse spi, piše dnevnik minulega dne, da ne bi kaj pozabila. Zjutraj

spet prva vstane, no, fanta sta navadno budna pred njo. Kapitan, zato upamo, da razumeš, da ni tako zbrana za krmilom in ne upošteva vseh faktorjev, ki vplivajo na jadra. Kmalu med

potjo pride do manjših sprememb v načrtovani poti. Tega smo že vajeni, se pa hitro prilagodimo. Na Šolti samo tankamo gorivo za barko. Na »tank štelu« bočno parkiramo, Hedi

in Mirna, pa se kar na hitro prelevita v čisto pravi živi bitvi (to je kamen ali železo na obali, na pomolu, kamor se z vrvjo priveže barka na kopno ali pomol). Obe sta namreč zelo močni.

Hedi vleče premčno vrv, Mirna pa krmno. Valdi napolni rezervoar z gorivom, Hedi pa tudi rabi gorivo, zato ji ga Mateja s Tarise prijazno ponudi. Nismo ostali na Šolti, ampak odplujemo naprej v Milno na Braču. Še prej se ustavimo v zalivu za kopanje. Hedi pripravlja pašto s tuno in zeleno solato z radičem. Ostali se kopajo. Sima spet skače na vse štiri, kot mačka, Martire zelo napreduje v plavanju in pridno

izboljšuje svojo tehniko žabice. Judita pa je itak najpogumnejša skakalka in plavalka. Za njo ni ovire. Enostavno uživa v vodi. Nera in Valdi gresta na Gydo na turško kavo. Kmalu dobijo trije skiperji adrenalinsko idejo. Malo piratsko obarvano. Naša Ojstrica pa je za to seveda najbolj primerna. Predstavljajte si jamborno vrv z vrha jambora pa vse do krme. Najprej testira

»ringelšpil« skiper Tomaž. Drži za konec vrvi in stoji na ograji krme. Valdi naredi manever – hitri obrat. Ko je centrifugalna sila že velika, se odrineš in poletiš ob jadrnici. Ko priletiš nekako do sredine boka barke, se spustiš in skočiš v vodo. Noro, noro!!! Hedi se prej ni kopala, tega adrenalinskega podviga pa ni hotela zamuditi. Kar trikrat je šla skočit. Skočili so še Matej, Tomaž in Valdi. Ko pridemo v Milno, Hedi spet začne kuhati, ostali pa na sprehod. Telečji zrezki,

pa pečen krompirček in rdeča pesa. Vse pojemo, do zadnje pikice. Vmes po telefonu kliče še Hana in pozdravi vse letošnje OŠB jadrance in jim pošlje objem, ki ga mora mama

Hedi vsem predati. Na današnjem sprehodu so si otroci malo olajšali denarnice, ker že cel teden sprašujejo, kdaj bodo lahko kaj zapravljali. Danes smo imeli na barki tudi delavnice za

celo posadko. Najprej izdelava enkratnih, unikatnih zapestnic iz špage in drobnih lesenih dodatkov. Popoldne pa je bila še modna delavnica – rezljanje majic. Tudi Judita je danes bolj zgovorna in pogumna. V vodi je špricala Dejana, noče pa jesti pohanih banan, je razložila Neri. Kopalnice tu v Milni na Braču so nove, zelo prostorene, pa še tople vode je dovolj. Najprej se uredita Ula in Judita, ki kmalu po 21.00 že spita v svojih kabinah. Tudi ostala trojica jima sledi. Danes najdlje vztrajata fanta, zato jima Hedi hitro najde delo. Morata ji

napisati oporne točke za današnji dnevnik, da ne bo zvečer, ko bo pisala dnevnik, kaj pozabila. Tudi to delo jima gre super od rok, pardon od svinčnika. Dejan bolj govori, David pa vse zapiše. Odličen team. Hedi pride izpod tuša in hvali, kako fajn in toplo je. No, nato se pod tuš odpravita še Dejan in David. Nazaj prideta malo razočarana. V moških tuših ni bilo tople vode. Dejan je strokovno

ugotovil, da je že Hedi porabila vso toplo vodo. Ali pa sta fanta samo narobe obrnila pipo in zato je pritekla hladna voda. Kasneje pride iz kopalnice še Valdi in tudi on pove, da je voda topla. Torej, draga fanta, vidva sta nekaj spregledala ali pa zamenjala rdečo in modro barvo na pipi. Vmes med vsem tem so punce Davidu še izpraznile račun na telefonu, ker so klicale svoje prijatelje na drugi barki, ki so odpluli na drugi konec Jadrana. Izjava celega tedna, ki smo ji rekli kar »fora Mirnog mora«, je nastala takoj, ko so se začeli selfiji. Takole zveni: **Leka teka selfi**. Jutri je še en dan in spet bo lep in zagotovo tudi zanimiv.

MIRNO MORJE 2016

7. DAN

Petek, 23. 9. 2016

Danes smo se zbudili v marini Milna na Braču. Prvi je bil spet Dejan, sledi mu tudi David. Hedi prileze iz kabine ob pol sedmih. Hitro v kopalnico, potem pa pripravljat zajtrk. Ker pa se ne more ločit od fotoaparata, že zjutraj zunaj lovi zanimive trenutke v svoj objektiv. Matej z barke Tarisa gre vsako jutro »laufat«. No, danes ga je v svoj objektiv ujela tudi Hedi. Že tradicionalno je v petek na Mirnem morju za zajtrk carski praženec, jabolčna čežana in drugi prelive in marmelada. Hedi začne delati maso (porabila je kar 20

jajc), Dejan in David pa lupita jabolka za čežano. Punce še spijo. Ko so vsi budni in umiti, gredo še en krog na sprehod. Hedi in Valdiju prinesejo tudi kavico. Med tem časom je carski praženec že pečen. Kuharica pripravi mizo, doda še kompot in marmelade. Carski zajtrk se lahko začne. Mnenje dečkov je, da je zelo dober. Martire in Donita jesta bolj pazljivo, kot da se bojita, da

so v pražencu ribje kosti. Nista navajeni na tako hrano. Donita je še posebej pazljiva. Lahko bi rekli, da je tudi malo izbirčna. Praženca je veliko, otroci pojedjo zelo malo, zato na zajtrk povabimo še Mateja in Matejo s Tarise, da se nam pridružita. Naše punce pa so tako

»naspidirane«, da kar ni res. Kar naprej bi hodile na obiske. Simona pridirja nazaj na barko in kriči: »Učiteljica Hedi, mačka je padla v morje.« Reševalna akcija hitro steče, mačka pa je spet na varnem. Mogoče je samo želela preveriti, če sploh zna plavati. Pogovarjali smo se, ali bi odpluli v Split ali ne. Pa smo. Kapetan barko »parkira« bočno, Mirna in Hedi skočita ven in jo privežeta. Privez pa smo vseeno morali

plačati. In to kar 200 kun. Dogovorili smo se, da se čez dve uri vrnemo na barko. Najprej smo iskali WC. Ga najdemo, a je treba spet plačat. Hedi iz skupne blagajne potegne 32 kun. Potem se sprehodimo še po rivi. Punce napadejo prvi štant, ki se mu približamo (zapestnice, očala ...). Ker nimamo veliko časa, kar hitro dirjamo skozi mesto. Šli smo skozi tržnico, pa še druge znamenitosti smo samo na hitro pogledali. Na vogalu kupimo še pico, da potešimo lakoto. Vsak dobi en »krožni izsek« pice. Nekdo je nekoč rekel, da to niso trikotniki. Jedli smo kar po poti do barke. Hedi pobere in vrže vrvi – uspešno. Še vedno pa se muči z zavezovanjem vrvi, ko je več ne uporabljaš. Vedno malo premalo zategne. Nazaj grede v Kaštelo se ustavimo še v zalivu, da se še enkrat skopamo v morju. Vsi se za to ne odločimo, večina pa. Od Splita do zaliva je za Krmilom Dejan, skiper Valdi

pa mu daje napotke. Kopali smo se pol ure, potem pa hitro naprej v smeri Marine Kaštela. Imeli smo še približno pol ure časa, da se uredimo. Marina Kaštela danes časti večerjo MM.

Hedi želi, da tudi na zadnji večerji nosimo majice Mirnega morja. Bele ali zelene. Večerja je bila piknik varianta. Stojimo v koloni, da pridemo na vrsto za lepinjo, čevape in dodatke. Pa nekaj za spit in kasneje še nekaj piščančjega mesa. Judita ima tako velik sendvič, da ne vemo, če bo lahko pojedla vsaj polovico. Pa ga je, čisto celega. Po večerji gredo fantje še metat žabice. Kmalu smo šli vsi na barko, da spakiramo vsak svoje stvari. Nato smo odkrivali še skritega prijatelja. Valdi pove žalostno novico, da nas bo zvečer zapustil, ker gre zjutraj z novo skupino na barko v Sukošanih. Pa bi raje že danes šel tja, da ne bo zgodaj zjutraj hodil oz. vozil. Punce so zdaj še bolj žalostne. Njihovih prijateljev ni več blizu, zdaj pa gre še Valdi. Poslovi se od punc in dečkov, Hedi mu pomaga odnesti prtljago do avta. Simona, Martire in Donita spet klepetajo pri Gidy. Ko gre Hedi na WC so še tam, ko pa se vrača, jih ni več. No, vsaj tako misli. Izkaže se, da so se skrile pri Krčanih. Pri tem pa so jim pomagali mentorji in skiperji na Gydi. Valdi pred odhodom pohvali še celotno posadko, duhovite punce in ustrezljive fante. Vsi smo že cel dan po malem žalostni. Vsi bi še ostali in malo jadrali. Ampak vsega, še tako lepega, je enkrat konec. Tako nam ostanejo najlepši spomini. Še pisanje tega

dnevnika je danes žalostno in suhoparno. Kar nekaj. Kar mi pride na misel zapišem. Lahko, da sem kaj tudi pozabila. Nič hudega.

MIRNO MORJE 2016**8. DAN****Sobota, 24. 9. 2016**

Ko je najlepše, je najbolje da se konča. Noč je minila mirno. Danes smo se morali vsi na barki zbuditi bolj zgodaj kot po navadi. Treba je vse dobro spakirati, pospraviti in ... na našo veliko žalost, zapustiti našo Ojstrico. Vsak uredi in spakira svoje osebne stvari. Pojedli smo veliko, nekaj pa je vseeno ostalo. Zato v škatle, ki smo jih shranili, pospravimo še preostale stvari iz kuhinje. Tudi hladilnik pospravimo. Vsebino pa v škatle in hladilne torbe. Mirna se odpravi na lov za vozičkom, da vse to prepeljemo od barke, po pomolu do parkirišča, kjer pa še ni našega busa. Hedi je malo v skrbeh, ampak do 9.00 je še nekaj časa, tako da bo bus verjetno kmalu v marini. Hedi vseeno pokliče ravnateljico, da bi preverila, če so nas slučajno pozabili. Vmes pa pokliče še Integralovega šoferja, prometnika

Plevnika. Ta pa jo naheca, da so poslali kombi za 9 ljudi. Še sreča, da je bil samo hec, ker bi sicer res kdo moral ostati v Kašteli. Ko Hedi išče in čaka bus, pri vhodu v marino sreča še splitskega taksista Anteja. Ko smo bili prvič na Mirnem morju, leta 2014, nas je peljal v Split in nazaj. Še se nas spominja in pravi, če bomo spet rabili prevoz do Split, nas pelje gratis.

Super, mogoče pa drugo leto izkoristimo to ponudbo. Očitno smo mu sedli v srce in projekt Mirno morje se dotakne tudi takih, kot je Ante. Je prava faca, tale Ante iz Splita. Zato smo mu tudi letos dali še en MM spominček, našo medaljo MM, da si jo obesi v taksi. Kamenček smo mu dali že pred dvema letoma. Ob 9.00 je naš bus s šoferjem na dogovorjenem mestu. Kar nekaj voženj z vozičkom opravimo, stvari je veliko. Vmes se

razbije še en kozarec vložene paprike, ki je nismo pojedli. Poslovimo se še od ostalih SLO MM jadrancev, ki so v Kašteli: CIRIUS Vipava in Krško. Matej in Mateja obljubita, da prideta v Brežice na naš dogodek MM po MM. Do Svetega Roka se z nami pelje še Meta, potem pa presedla v kombi h Komatarjevim in našim SLO animatorjem. So hitrejši od nas. Menjavo naredimo pred počivališčem Žir. Sicer pa je prvi del naše vožnje minil kar mirno, nismo kaj dosti govorili. Ko se ustavimo naslednjič, sledi malica. Kruh, ki nam je ostal, smo vzeli s seboj, da bo za Dejanove kure, ker je že malo suh. Ni ga dosti, saj smo ga kar zdrobili, pa še eno Gavrilovičko v tubi, paket narezanega sira, pečeno šunko, Dejanov šijek, salamo, pa še kisle kumare. Za desert pa še slane palčke in sladka jabolka. Kombinacija ni ravno idealna, ampak lačen ni ostal nihče. Še WC obiščemo in gas naprej proti domovini. No, ni šlo ravno hitro. Pol ure od počivališča nastane zastoj na cesti 20 km pred Bosiljevim. Nič pretresljivega. Hrvati so

samo zaprli en pas, ker bodo verjetno v ponedeljek zgodaj zjutraj izvajali dela na cesti, pa so že danes za vsak slučaj zaprli. Druge razlage nismo našli. Juditina platenka je dobila kazen, Judita pravi, da ne sme domov – platenka, namreč.

Zbiramo misli, spominjamo se dogodkov preteklega tedna ... Na telefon se oglasi Aleksej ... zraven pa še Tomaž in vpraša: »Kako kaj lepotičke?« Punce cvetijo. Martire reče: »Valdija

pogrešamo.« Simona pa: »Jaz pa ne, kako sva si različna!« Simonca je pač Simonca. Ob 16.00 smo na meji na Bregani, malo je gneča, a naš šofer Danijel se zmeni, da gremo mimo velikih avtobusov in smo hitro v Brežicah. Tam že čakajo starši. Poslovimo se še od njih in adijo vsak k sebi.

Mirno morje vsem! Se vidimo naslednje leto na Mirnem morju 2017.

